SAARELAISTEN SANOMAT

Saarelaisten sukuseuran tiedotuslehti 1/2004

Suksitaan sitä suvussa muulloinkin!

Jos esi-isämme Esko pinkaisi suksilla pakoon sotaväenottajia, sattuu sitä sopivaa syytä sivakointiin muillakin. Liekö geeneissä, mutta Saarelaiset taitavat olla herkkiä lähtemään lätkimään.

Näin kirjoittaa huumorinpilke silmäkulmassa lieksalainen **Seija Saarelainen** päähenkilönä isänsä Pietari (Pekka) Alfred. Hyväksi kääntyi sekin suksiminen.Kuvassa viimekesäisen sukukokouksen näytelmän "suksijat" Olavi ja Pertti.

-> Sivulle 10

Ahti haussa

Sukuseuran puheenjohtaja **Seppo Saarelainen** julistaa hakuun Ahti Saarelaisen.

-> Sivulle 2

TÄSSÄ NUMEROSSA

Puheenjohtajan ääni.....2
Saarelaisia rajaseudun menneisyydessä 3
Kolmas polvi - kirja kaihosta.....5
Vuolijoen Risto -kodissa 6
Kuorma-ajurin leski.....7
Nuorten sivut: partiotoiminta.....8
Suksitaan, suksitaan.....10
Kuvia lukijoilta.....10
Tarinakirjan painos loppuu?.....11
Hallitusjäsenesittelyssä Veijo Saarelainen..11
Hyvä tilinpäätös 2003.....13
Saarelaisten sukukirja kahteen osaan.....13
Hallituksen yhteystiedot.....14
Jäsenmaksu ja sukutuotteita.....15
Jäsenlehden perustiedot.....16

PÄÄKIRJOITUS

Aika on Ahtia sanoa,
veitikkätä vieretellä.

Ahti poika Saarelainen,
tuo on lieto Lemmin poika,
kasvoi koissa korkeassa
luona armahan emonsa
laajimman lahen perällä,
Kaukoniemen kainalossa.

Kaloin siinä Kauko kasvoi,
Ahti ahvenin yleni.
Tuli mies mitä parahin,
puhkesi punaverinen,
joka päästänsä pätevi,
kohastansa kelpoavi;
vaan tuli vähän vialle,
tavoiltansa turmiolle:
ain' oli naisissa eläjä,
yli öitä öitsilöissä,
noien impien iloissa,
kassapäien karkeloissa.

Sukuseuran puheenjohtaja Seppo Saarelainen vieraili toukokuussa vaimonsa Sirkun kanssa tyttärensä luona USA:ssa, mistä kuvamme.

Ote on Kalevalan runosta nro 11, jossa kuvataan Lemminkäistä. Sukumme juuret löytyvät kansalliseepoksestamme Kalevalasta.

Ajatuksen etsiä sukumme "lemminkäinen" sain vävypojaltani vieraillessamme tyttäreni perheen luona USA:ssa. Olisi mukavaa saada lehteemme uusia henkilöitä esiteltäväksi ja sarjan voisimme aloittaa Ahti Saarelaisesta, tuosta Kalevalan Kaukomielestä. Onko Ahdin elämä ollut ehkä yhtä värikästä kuin alkuperäisen Lemminkäisen. Sinä **Ahti Saarelainen**, kirjoita minulle itsestäsi pieni tarina (noin A4 sivu), lupaamme esitellä seuraavassa lehdessä yhden Ahti Saarelaisen. Yhteystietoni löydät tästä lehdestä.

Sukututkimus etenee Olavi Martikaisen käsissä hyvää vauhtia eteenpäin. Nimiä sukutauluun on kerätty jo 13500 kappaletta ja lisää tulee vaikkakin hitaammin, koska mitä kauemmas ajassa menemme taaksepäin, sitä hankalammaksi tutkiminen tulee. Sukupäivillä 2006 tulemme julkistamaan sukukirjan 1. osan ja uskon sen kiinnostavan meitä kaikkia.

Sukuseuratoiminta on hyvin antavaa. Toivoisin, että myös nuoret jäsenet uskaltaisivat tulla mukaan. Uskon, että suvustamme löytyy seuraaville sukupäiville esiintyjiä nuorista jäsenistämme, musiikin, näytelmien ja taiteen taitajia. Kuinka saamme nuoret motivoitumaan toimintaan mukaan, siinä meille riittää kaikille haastetta!

Kesä tulee ja on aika "ladata akkuja". Sukuseuratoiminta ei lakkaa kesäksi, joten mikäli sinulla on toiveita, ehdotuksia, kysymyksiä tai haluat tulla mukaan aktiivisena toimijana, niin ole yhteydessä meihin, hallituksen jäseniin.

Toivotan teille kaikille lukijoille oikein hyvää ja lämmintä kesää

Seppo Saarelainen
puheenjohtaja

SAARELAISTEN
SUKUSEURA

SAARELAISIA RAJASEUDULLA

Uusi teos Lieksan rajaseudun menneisyydestä valaisee myös Saarelaisten suvun elinympäristöä

Lieksan kansalaisopisto julkaisi alkuvuodesta uuden historia-teoksen "Hukan hännän mitalla - Rajaseudun historiaa Lieksasta". Opiston perinneryhmän kirjoittama teos esittelee Lieksan historiaa rajaseudun näkökulmasta. Teos tuo uutta tietoa myös Saarelaisten suvun elinympäristön vaiheista 1600-luvulta nykypäivään.

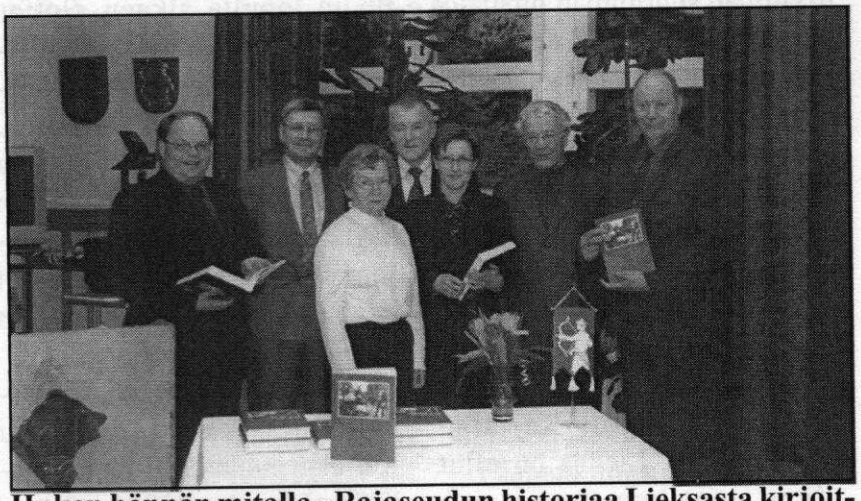

Hukan hännän mitalla - Rajaseudun historiaa Lieksasta kirjoittajat Asko Saarelainen (vas.), Esko Kuitunen, Ritva Oinonen, Tauno Oksanen, Minna Oksanen, Oiva Potinkara ja Samuel Juutinen kirjan julkaisutilaisuudessa tammikuussa Lieksan rajavartioalueen johtopaikalla

450-sivuinen kirja koostuu seitsemän kirjoittajan kymmenestä artikkelista, jotka käsittelevät rajakauppaa, väestön liikkumista, metsä- ja uittotöitä sekä rajanvartioinnin historiaa. Kirjan näkökulma ulottuu kuntatason tarkastelusta rajaseudun ihmisten arkisiin askareisiin. Teos sisältää noin 120 valokuvaa ja 30 karttaa. Kirjan on toimittanut opiston rehtori **Asko Saarelainen.**

Kirja on saanut nimensä vanhasta paikallisesta sanonnasta, jonka mukaan Pielisjärven eli nykyisen Lieksan "matkataipaleet ovat vuosisatoja olleet hukanhännällä mitattuja: pitkiä ja tiettömiä."

Väestön liikkeitä ja rajakauppaa viiden vuosisadan varrelta

Asko Saarelainen luo artikkelissaan uusimpaan tutkimuskirjallisuuteen perustuvan pitkän linjan yleisesityksen Lieksan historiasta viiden vuosisadan ajalta. Esitys käsittää ajanjakson 1500-luvun asutushistoriasta nykyhetken Lieksanjoen EU-projekteihin ja rajaseudun henkiseen perintöön.

Artikkelin ensimmäisenä painopisteenä on väestön liikkuminen itärajan yli. Merkittävimmät väestön siirtymiset Lieksassa ovat olleet ortodoksien muuttoliike 1600-luvulla, heimopakolaisten tulo ja osittainen takaisinpaluu 1920-luvulla, loikkariliikenne 1930-luvulla ja suojärveläisen siirtoväen sijoittuminen toisen maailmansodan jälkeen. Lieksaan sodan jälkeen sijoittuneen siirtoväen määrä nousi runsaaseen 2 200 henkeen, mikä oli puolet kunnan vuosien 1945-1950 väestönkasvusta.

Heimopakolaisten siirtyminen Itä-Karjalasta Suomeen 1920-luvun alussa näkyi selvästi rajakunnan väestössä. Lieksan kautta kulkeneiden pakolaisten määrä (noin 1 150 henkilöä) oli noin seitsemän prosenttia kunnan vuodenvaihteen 1920-1921 asukasluvusta. Osa heistä jäi pysyvästi asumaan Lieksaan, ja vaikutti keskeisesti paikkakunnan liike-elämässä. Kivivaaran kautta takaisin kotiseudulleen palasi 1920-luvun aikana yli 800 Karjalan pakolaista.

Saarelaiset itäyhteistyön toimijoina

Asko Saarelaisen artikkelin toinen osa luo yleiskatsauksen kaupan suuntautumiseen Lieksasta itään Brahean kaupungin ajoista nykypäivään. Kolmannen käsittelyluvun teemana on Lieksan kaupungin, yrityselämän, oppilaitosten ja eri projektien yhteistyöhankkeet Venäjän Karjalaan 1990-luvun alusta alkaen. Samassa yhteydessä esitellään Inarin rajanylityspaikan avaamiseksi tehtyjä aloitteita ja toimenpiteitä.

-> sivulle 4

Saarelaiset ovat olleet aktiivisesti mukana Lieksan yhteistyöhankkeissa itään 1990-luvulta alkaen niin kaupan kuin koulutuksenkin saralla. Idänkaupan merkitys on huomattava maailman suurimman hirsitalovalmistajan Honkarakenne Oyj:n liikevaihdossa. Yhtiön perustaja teollisuusneuvos **Reino Saarelainen** kertoo Asko Saarelaisen artikkelissa Honkarakenteen idänkaupan alkuvaiheista ja arvioi kaupan tulevaisuudennäkymiä yhtiön ja Lieksan kannalta.

Lieksalaisista oppilaitoksista nykyinen Pohjois-Karjalan Aikuisopisto, Lieksa on ollut viime vuosikymmenen ajan aktiivisesti mukana lähialueyhteistyön koulutushankkeissa. Yksikön johtaja **Pertti Saarelainen** on ennakoluulottomasti ja määrätietoisesti luonut yhteyksiä Venäjän kasvaville koulutusmarkkinoille.

Oppilaitoksen Venäjän-Karjalan koulutushankkeista laaja-alaisin ja pitkäkestoisin oli vuosina 1991-1997 Kasvatusmetsien käsittelyyn ja hoitoon liittyvä koulutus- ja neuvontahanke Segezan metsäteollisuuspiirissä.

Aikuisopisto on nyt laajentanut lähialueyhteistyötä tietotekniikkakoulutukseen.

Aikuisopiston kokemukset koulutusprojekteista ovat myönteisiä ja oppilaitoksesta on tullut haluttu yhteistyökumppani lähialuekoulutuksessa, arvioi kirjaan runsaasti tietoja antanut yksikön johtaja Pertti Saarelainen.

Lieksanjoki itärajan suurin uittoväylä

Puun tuonti on ollut keskeinen taloudellisen yhteistyön muoto Lieksan ja Repolan välillä 1800-luvun lopulta alkaen. Sotien jälkeistä puukauppaa käsittelevät artikkeleissaan Asko Saarelainen ja **Minna Oksanen.** Oksasen artikkeli valottaa Lieksanjoen rajauittoa ja sen käytännön toteuttamista. Rajauiton vaikeat ja byrokraattiset käytänteet heijastuivat monin tavoin itse uittotapahtumaan.

Lieksan tilapäisten rajanylityspaikkojen kautta on tuotu Karjalan puuta 1950-luvun puolivälistä vuoden 2003 kesäkuun loppuun mennessä noin 12 miljoonaa kiintokuutiometriä. Tästä rajauittojen osuus on 9,2 miljoonaa kiintokuutiometriä eli 77 prosenttia. Lieksanjoki oli itärajan suurin rajauittoväylä niin puumäärien kuin uittojen pitkäkestoisuudenkin puolesta. Puun tuonnilla on edelleen keskeinen taloudellinen merkitys Lieksassa.

Rahdinajoa ja rajasavottaa Kivivaarassa

Merkittävä rajayhteistyön muoto Lieksassa oli 1920-luvun alusta 1930-luvun puoliväliin jatkunut venäläisten kauttakulkutavaroiden rahdinajo Kivivaaraan. Tähän aiemmin tutkimattomaan rajakaupan teemaan on alkuperäislähteiden pohjalta perehtynyt **Esko Kuitunen.** Tavarat luovutettiin venäläisille Kivivaarassa, josta oli parhaat kulkuyhteydet Repolaan.

Vuonna 1922 rahdinajajina Lieksasta Kivivaaraan olivat muiden muassa **J. Saarelainen,** joka vei kuusi säkkiä yhteispainoltaan 600 kiloa sekä **A. Saarelainen**, joka kuljetti 11 säkkiä painoltaan 1 100 kiloa. Parhaimmillaan rahdinajo antoi talvisin työtä kolmellesadalle miehelle ja hevoselle kahdeksikolmeksi kuukaudeksi. Vilkkain tavaranvaihdon vuosi Kivivaarassa oli 1929, jolloin 22:ssa luovutuksessa välitettiin satojatuhansia kiloja jauhoja ja monenlaisia käyttötavaroita.

Pitkä-Valamajärven metsäseudulla Kivivaarassa järjestettiin vuosina 1928-1930 suursavotta, joka on Esko Kuitusen toisen artikkelin teemana. Työmaa oli ensimmäinen Pohjois-Karjalassa, jossa suomalaiset kävivät päivittäishakkuulla Neuvostoliiton puolella. Rajavartiosto joutui savotan aikana ensimmäisen kerran merkittävässä määrin valvomaan savottalaisten rajanylityksiä.

Ensimmäisten rajanylityspassien saajien joukokossa 19. lokakuuta 1928 oli Lieksan kylästä **Pavel Pavelinpoika Saarelainen**. Vuonna 1895 syntynyt Pavel matkasi savotalle jalkamiehenä. Kevättalvella 1930 rajan ylitti päivittäin 1 170 miestä ja noin 450 hevosta. Hakkuutyömaa oli suurin käsivoimin ja hevosvetoisin kuljetuksin suoritettu hakkuu Pohjois-Karjalassa ja suurimpia koko maassa.

Rajavartiokoulusta perinnekokoelmaan

Lieksan rajanvartioinnin vaiheisiin kirjassa luo katsauksen **Tauno Oksanen**. Oksasen artikkelin painopiste on rajanvartioinnin varhaisvaiheissa

1600- ja 1700-luvulla.

Pohjois-Karjalan rajavartioston Lieksan rajavartioalueen nykyinen johtopaikka "Timitran linna" valmistui vuonna 1935 rajavartiokoulun ja Joensuun rajavartioston toisen komppanian pääsijoituspaikaksi. Perinteinen rakennus poistuu rajavartioston käytöstä ensi kesänä, kun Lieksan rajavartioalueen johtopaikka siirtyy viereiseen kerrostaloon.

Rajavartiokoulu toimi Lieksan Timitrassa vuosina 1935-1956, sota-ajan taukoja lukuun ottamatta. Yhteensä Lieksassa koulutettiin peruskursseilla 3087 rajasotamiestä ja rajajääkäriä. **Samuel Juutinen** tarkastelee Rajavartiokoulun Lieksan vuosia ja koulun opetusohjelmien sisältöä ja Esko Kuitunen kirjoittaa Pohjois-Karjalan rajavartioston perinnehuoneen vaiheista.

Välirauhan aikana 1941 Rajavartiokoulun johtajana toimi kapteeni **Y. E. Saarelainen**. Rajavartiokoulun henkilöstöstä, peruskurssilla tuolloin olleista oppilaista ja reserviläisistä muodostettiin 44. Rajajääkärikomppania, jonka päälliköksi Saarelainen määrättiin.

Hukan hännän mitalla -kirjaa on myynnissä Lieksan kaupungin yhteispalvelupisteessä (p. 013-689 4310), Pielisen museossa sekä Suomalaisessa Kirjakaupassa.

Kirjoittaja:
FL Asko Saarelainen,
Lieksan kansalaisopiston rehtori

KIRJOITTAVIA SAARELAISIA

Veijo Saarelainen 2004:

Kolmas polvi isoisän tunteita ja elettyä ikävää

"Jouluaamuna toisten vielä nukkuessa lähdin kävelylle. Kaupunki oli täysin autio suunnatessani askeleeni yli kanavasillan. Yhtäkkiä luulin tuntevani miltä isoisästäni oli tuntunut hänen ylittäessään jokea v. 1913. Matkalla Amerikkaan. Kertomatta. Salaa."

Näin kuvaa Veijo Saarelainen kirjoittamansa ja kustantamansa kirjan "Kolmas polvi" takakannessa. Itse "kirjailijaa" ei äkkisestään kirjailijaksi kuvittelisi. Nimi kyllä on tuttu joensuulaisten lehtien yleisönosastoilta, joilta peltiseppänä ja peltiseppäyrittäjänä elämäänsä taittaneen miehen aktiivisia kannanottoja on luettu vuosikymmenet. Kirja kuitenkin on myönteinen yllätys: teksti on sujuvaa ja soljuu tarinasta toiseen uskottavasti aikaan, tapahtumiin ja eläneisiin ihmisiin sitoutuen.

Päähenkilö, kirjoittajan ukki Otto Saarelainen karkaa vaimon ja lastensa luota vuolemaan kultaa 1900-luvun alussa, kuten tekivät niin monet muutkin aikalaisensa. Veijoa ukin matka koski isän, Veikon kautta. Isän odotuksesta Veijo on kirjoittanut myös Saarelaisten Tarinakirjaan lyhyen kappaleen"Kutsua ei tullut". Kolmas polvi kirjassa Veijo sukeltaa sumeilematta isoisän housuihin kuvitellen tuntemukset, joita epäonninen Amerikan matka suurine haaveineen herättää. Sumeilematta siksi, että faktatietoa on vain vähän, muutama kirje ja joskus tullut lahjaesine. On vain luottamus siihen, että tuntemukset ovat ukilla samantyyppiset kuin kolmannen polven edustajallakin. Voivat ollakin.

Faktaakin on mukana kuitenkin paljon. On isän sanatonta odotusta Veijon mummon perheessä, jonka teatteripuvustajan elämässä Työväen teatteri, Joensuun työväentalo yhdistyksineen ja urheiluseuroineen näyttelee merkittävää roolia. **-> sivulle 6**

Ehkäpä tuosta ympäristöstä kumpuaa Veijonkin kirjoittamisen taito, joka eläkeikään saakka on jäänyt taustalle, kun työn arvostus peltiseppänä oikeutetusti vei aktiivisimman ajan. Eikä vähäiselle osuudelle jäänyt palloilu- ja painiharrastuskaan, jossa isä Veikko kerkesi poikaansa pidemmälle, vaikka molemmat SM-tasollakin kävivät. On myös joukko joensuulaisille tuttuja henkilöhahmoja ja ympäristöjä, jotka vilahtavat tekstissä sellaisina kuin olivat, vaikka kirjoittaja itse vähätteleekin tunnistettavuutta, kun "olen pääosin kirjoittaessani pyrkinyt selvittämään Oton sisintä itselleni".

Peltiseppäyrittäjänä Veijo työllisti parhaimmillaan parisenkymmentä työntekijää pajassaan. Aika näyttää mihin eläkeläisen uuden pajan pauke kirjoituskoneen ja tietokoneen näppäimistöllä yltää. Kolmas polvi kirja on laajin tuote muutaman näytelmäkäsikirjoituksen ohessa. Yleisönosaston kannanottoja ei lasketa. Itselleni kirja valaisi 18 vuotta vanhemman täyskaimani taustoja ja moni asia kirkastui. Samoja Saarelaisia, ainakin vähän, vaikka välissä onkin kahdeksan sukupolvea.

Pokkaripainoksena tehdyssä kirjassa on 164 tekstisivua, ei kuvia, ja sitä saa kirjailijalta itseltään Joensuun Yliopistokadulta,puh.(013)123392, Joensuun Taidetalosta, Joensuun Suomalaisesta Kirjakaupasta ja myös TUL:n Karjalan piiristä. Hinta on 15 euroa.

Teksti:
Veijo A.R. Saarelainen, kirjoittajan Veijo J.S. Saarelaisen kaima.

MUISTELMIA

Vuolijoen Risto-kodissa

3.6.2003 vierailin äidin luona Vuolijoen Risto-kodissa. Asukkaat olivat yhteisessä oleskelutilassa odottelemassa aamiaistaan, istahdin rinkiin muiden joukkoon.

Vieressäni istuva mummeli, joka oli tietenkin ymmärtänyt tervehdyksistä, keiden tyttö olin, totesi, että siinäpä vasta isänsä näköinen tyttö. Ja jatkoi:

" Soarelainen se oli sittä hyvä mies, se oli niin luotettava ja rehellinen, että sitä iha varmasti tiesi, että sen minkä se luppoa, se myös pitteä.

Ja se se oli sittä meijän Joakon hyvä ystävä. Ne kun oli ollu sovassa, ja siinä vanahalla rajalla, niin Joakko oli sanonu, että tuonne sitä ei meillä oo menemistä, se on jo toesen puolta. Joku isompi herra oli kuullunna sen, ja kysyny, että mitä tuli sanottuo. Joakko oli siihe sanonu, että hän se on vannonu vaen puolustavasa isänmoata. Se herra oli kaevanu taskustaan vihon, ja kysyny, että mikäs se on miehen nimi. Joakko oli sanonu, että **Joakko Kemppainen**, ja se herra oli jo kirjottanu nimen vihkoosa. Niin sillon oli Soarelainen sanonu, että nii sitä on hänni vannonu. Nin se herra oli ottanu toas sen vihon, van ei se ollu siihen Soarelaista kirjottanu, voan oli pyyhkiny Joakonni nimen yli.

Ja se oli aena, kun Soarelainen tuli Pentinpurolle, ja Joakko näki akkunasta sen aoton, nin se vahtas, että tullooko se meille, ja ku se tuli, niin Joakko sano aena, että pese pannu ja keitä oekeen hyvät kahvet. (Tapana oli liottaa entisistä sumpeista kahvinkeittovesi, tai lisätä vesi entisisten sumppien päälle.)

Ja se kun ne poltti sitä sikkaarie, niin oliha se meijän pirtti, ku se oli niin pieni, ni oliha se täönnä savvuo."

Tähän väliin yritin ehdottaa, että eikös ne polttaneet pilliklubia, mutta mummeli ei antanut periksi, joskus oli **Kauko Saarelainen** tullut vierailulle oikein sikarien kanssa. Yhdessä tulimme siihen tulokseen, että olisiko silloin ollut vaikka Jaakon päivä, mutta myöhemmin ajattelin, että olisiko ollut joku yhteisten sotakokemusten vuosipäivä.

Ja tarina jatkuu:

"Se sittä oli semmonen, että ei se tehny erroa rikkoan ja köyhän välillä. Joakonni kansa se oli niin hyvä ystävä, että Joakko luotti siihe kaekessa. Joskus ku oli vähä vaekka mehteä myyvvä, niin sille se Joakko sen möe, ja sano, että annaha viimene hinta. Ja se laski ja laski, ja sano, että tuota ylemmäs ei voe mennä. Ja varmasti se oli niin hyvä hinta ku soatto soaha.

Ja lapsista se tykkäsi. Eikö tuo lieny muistoa niijen kaikkiin nimethi, ja aena se niitäe puhutti." -> **seur. sivulle**

Kysäisin, opettiko isä poikia pokkaamaan (isän tapana oli opettaa pikkupoikia pokkaamaan niin, että toisiaan kädestä kiinni pitäen ja silmiin katsoen molemmat polkaisivat jalallaan lattiaa, pikkupojan motoriikka kun ei vielä kestänyt jalan sivulle heilautusta).

"Kuhan ei liene opettanuhi, soattopa se opettoahhi.

Ja se, niinku ku se kerra tuli meitä Joakon kansa vastaa, nin se nosti mulle oekeen hattuo. Ja kun minä keännyn kahtomaan, niin se piti sitä hattuo ylleällä vielä takanae päen, ennenko pani peähäsä."

Jaakko Kemppainen tunnettiin myös Kipsan Jaakkona, mistä lie nimi tullut. Kertoja, Jaakon vaimo on **Helmi Kemppainen**. Talous oli todella vaatimaton.

Kirjoittaja:
Marika Juutinen, Oulu

Kuorma-ajuri Johan Saarelaisen leski – Iisalmen porttivahti

Vuoden 1863 alusta alkoi Iisalmen järjestysoikeus hyväksyä pitäjältä kauppalaan muuttaneita kuorma-ajureiksi. Seula oli tiukka, halukkaita oli sen verran.

Kauppalanhallitus hylkäsi sellaiset tarjokkaat, jotka olivat liian iäkkäitä ja isoperheisiä. Eräskin pitäjältä vuokralaiseksi muuttanut ei päässyt kuskaamaan kauppalan leivissä, kun ikää oli yli 40 vuotta ja lapsia oli siunaantunut kokonaista neljä alaikäistä. Samanlaisen seulan läpi hyväksyttiin kauppalaan kirvesmiehet ja kauppalan työmiehet.

Torpparinpoika **Johan Saarelainen** Pörsänmäeltä oli mennyt talollisen tytär **Christina Elisabet Nissisen** kanssa naimisiin jo 1946 eikä pariskunta ollut vielä päässyt vakiintumaan. Kun lapsia oli vain kaksi tyttöä, Juho sai kuorma-ajurin vakanssin. Vähän yli kolme vuotta tätä onnea kesti, kun Juho kuoli 17.6.1866. Leski Stina jäi kauppalaan ja sai ansaita elatuksensa mm. tulliportinvahtina.

Tähän aikaan eläimiä laidunnettiin, mutta sen piti tapahtua kauppalan sisällä, varsinkin toriaukiolla ja vapailla tonteilla. Kauppalan aluetta alettiin aidata, etteivät eläimet karkaisi luvattomille alueille. Kun kauppalan laitumet osoittautuivat kovin pieniksi, alettiin anoa lisäalueita Paloistilasta. Eläinten kuljettamisen valvomiseksi tarvittiin aitaan portti maantielle, myös muun liikenteen vuoksi, Paloissillan pohjoispään edustalle. Nyt sai Stina-leski elantonsa pitimeksi kunnon viran: hänestä tehtiin 11.6.1867 Iisalmen ensimmäinen porttivahti. ja vahtia varten valmistettiin kauppalan kustantamana porttikoju. Johan Saarelaisen leski Stina Nissinen sai porttivahdin tehtävän hoitamisesta palkkaa 20 markkaa, kun suostui hoitamaan vakanssia kesäkuun ja syyskuun välisen ajan. Portista alettiin käyttää nimitystä Tulliportti 1870-luvulla.

Tuohon aikaan kauppalan elämä oli "syrjäistä kauhistuttavaa". Tapio-lehti kirjoitti, että Iisalmeen oli "kokoontunut kaikenlaista irtainta, rietasta väkeä, varkaita, porttonaisia j.m.s. niin paljon, että ne näyttivätkin olevan vallan päällä." Ehkä lehdessä sanottiin vähän liikaa, mutta järjestyksen kohentamista tarvittiin. Siksi on ymmärrettävä tiukat perusteet, joista alkuosoituksena olivat mm. laiduntamisen ohjeet ja sen eräänä valvojana Stina, Johan Saarelaisen leski.

PS.

Nykyisessä paikkakuntien maailmanmenossa on paikoin tärkeitäkin kohentamistarpeita, mutta 1869 toteutunut Iisalmen silloisen kauppalan tiukka poliisijärjestys osoittaa tarvetta olleen ennenkin. Ihmisissä on pitelemistä.

Teksti:

Iisalmen kauppalan ja kaupungin historiaa (Räsänen1959) ja kirkonkirjoja lähteenä käyttäen
Olavi Martikainen

UUSI SUKUPOLVI

Partio on elämän pituinen juttu!

Reportteri: Kertoisitko lukijoille nimesi ja kotipaikkasi?

Heidi: Heidi Saarelainen ja kotipaikka on Hyvinkää

R: Onpa sinulla erikoinen paita päälläsi, mistä olet sen saanut?

H: Joo..no tämähän on minun partiopaitani. Ja ihan partiokaupasta ostettu, joskus vuonna yks ja kaks :)

R: Kuinka pitkään olet harrastanut partiota?

H: Hmm...sellaiset 11 vuottahan tässä on jo tätä tullut harrastettua, eli yli puolet elämästä. (Ikää siis löytyy huikeat 18 vuotta) Lippukuntani on Hyvinkään Metsätytöt.

R: Miten päätit ryhtyä partiolaiseksi?

H: No partiolaisuus oli minulle ensin todella outo juttu. En tiennyt siitä enempää kuin olin Aku-Ankoista lukenut tai amerikkalaisista elokuvista nähnyt. Jos totta puhutaan, niin en edes tiennyt, että partiota voi harrastaa Suomessa, saati sitten omassa kotikaupungissa. Lisäksi en ensin meinannut uskoa, että partiolaiseksi voi tulla ihan "tavallisetkin" ihmiset. Mutta loppujenlopuksi kaveri siis houkutteli minut mukaan. Eikä loppua näy...

R: Minkälaisia eri luokkia tai asteita on partiossa?

H: Partio aloitetaan tavallisesti 7-vuotiaana, jolloin mennään sudenpentuihin. Sudenpennuissa ollaan kolme vuotta ja joka vuosi suoritetaan yksi merkki. Ensin suoritetaan Pikkuhukka-, sitten Hukka- ja viimeiseksi Susimerkki. Sudenpennuilla riittää, että on vuoden partiossa, jotta merkin saa, mitään ns. loppukoetta ei siis ole. Sudenpentu antaa myös sudenpentujen lupauksen sinä vuonna kun aloittaa partion.

10-vuotiaana siirrytään vartioon. Vartiossa suoritetaan myöskin kolme luokkasuoritusta. Vartiolaisten suoritukset tapahtuvat riihityksissä. Ensimmäisen vuoden jälkeen suoritetaan 3. luokka, sen jälkeen 2. luokka ja viimeiseksi 1. luokka. Vartiossa ollaan yleensä n. neljä vuotta. Riihitykset tehdään eri lippukunnissa eri tavalla. Meillä Hyvinkään Metsätytöissä riihitykset ovat metsäretkiä, jotka kestävät luokkasuorituksesta riippuen 1-3 päivää.

Vartiotoiminnan jälkeen voi sitten tulla vartionjohtajaksi. Yli 15-vuotiaat partiolaiset voivat tulla vaeltajiksi. Myöhemmin partiossa voi tehdä erilaisia asioita, melkein mitä vain! Partiolaiset järjestävät toisilleen myös erilaisia kursseja erilaisiin tehtäviin. Yhtenä partiolaisen ihanteena onkin kehittää itseään ihmisenä, ja se näkyy hyvin monipuolisessa kurssitarjonnassa.

R: Mikä on parasta partiossa?

H: Huh...tämä onkin hankalin kysymys! On niin vaikeaa rajata yhteen tai kahteen asiaan. Ehkä kaikista parasta kuitenkin on partiokaverit. Partiossa tutustuu monenlaisiin ihmisiin, niin tyttöihin kuin poikiinkin, ympäri

Suomea ja ympäri maailmaa. Lisäksi hienoa on itsensä ylittäminen ja kokemukset ja elämykset, joita on vuosien saatossa karttunut. Hauskaa on myös se, että partiossa aikuisetkin leikkivät, eli saa välillä heittää huoletta vuodet narikkaan! Parhaita muistoja on jäänyt myös oudoista tempauksista, joita partion puitteissa on joskus tehty... esimerkiksi partiohuivin ompeleminen märässä, kylmässä ja pimeässä metsässä yöllä. Retkeily metsässä ylipäänsä on kivaa!

R: Mikä partiotapahtuma on jäänyt erityisesti mieleesi?

H: No ihan ensin mieleen tulee kuukauden Saksanreissu, jonka teimme johtajaporukalla v. –99. Kiertelimme siis kuukauden

verran entistä Itä-Saksaa, saksalaisten partiolaisten kanssa. Saimme osallistua myös saksalaisten partioleirille, jossa vietimmekin viikon. Muuten mieleen on jäänyt isot leirit, viimeisin oli viime kesänä Porvoossa. Tietenkin myös pienemmät jutut ja tapahtumat jää mieleen, esimerkiksi partiotaitokisoja on hauska muistella jälkeenpäin, vaikkakin tapahtumahetkellä on joskus väsymys ja eksymiset vieneet kisasta hauskuuden. Useimmiten ikävimmille tapahtumille nauretaan jälkeenpäin eniten. :)

R: Kuinka laajalle partio on levinnyt maailmassa?

H: Partiolaisia löytyy käsittääkseni joka maankolkasta. Eipä tule ainakaan mieleen kansallisuutta tai maanosaa, jossa partiolaisia ei olisi. Eli todella laajalle!

R: Minkälaista kansainvälistä toimintaa on partiossa?

H: Kansainvälisyys on partion yksi tärkeimmistä ominaisuuksista. Kansainvälisiä leirejä järjestetään ympäri maailman, monilla lippukunnilla on ystävyyslippukuntia muualla maailmassa. Mielestäni hienointa partion kansainvälisyydessä on ehkä se, että vaikka kulttuurit eroavat toisistaan, niin silti partiolaisilla on yhteisiä tapoja, perinteitä, juttuja ja etenkin yhteinen partioaate.

R: Minkä ikäisenä voi aloittaa partiotoiminnan?

H: Partiotoiminnan voi periaatteessa aloittaa minkä ikäisenä vain. Sudenpentuihin voi siis liittyä kun on täyttänyt 7 vuotta, mutta myös nuorempia partiolaisia löytyy sellaisista perheistä, jossa molemmat vanhemmat ovat partiolaisia. Sudenpentu- tai vartiovaiheen voi myös jättää väliin, eli siis ne eivät ole edellytyksiä partiolaisena olemiseen. Monet surkuttelevat, kun ovat liian vanhoja aloittamaan partion, mutta tämä ei todellakaan ole mahdollista! Partion voi aloittaa minkä ikäisenä vain. Minäkin tunnen monia partiolaisia, jotka ovat aloittaneet partion samaan aikaan, kun omat lapset ovat menneet partioon.

R: Tytöillä ja pojilla on omat partiot, mutta onko olemassa myös sekapartioita?

H: On. Alunperin partiohan oli tarkoitettu vain pojille, mutta ei kestänyt kovin kauaa, kun tytötkin saivat liittyä. Suomessa on erikseen tyttö- ja poikalippukuntia ja lisäksi sekalippukuntia. Sekalippukunnissa voi olla kuitenkin tytöille ja pojille ryhmät erikseen tai sitten ryhmätkin ovat sekaryhmiä. Sekalippukunnat eivät todellakaan ole muualla maailmassa itsestäänselvyys ja niitä onkin vain harvoissa maissa.

R: Mistä saa tietoa partiotoiminnasta?

H: Partiotoiminnasta saa tietoa ainakin internetistä (esim. www.partio.fi) tai sitten seurakunnilta, sillä seurakunnat tekevät usein yhteistyötä partiotoiminnan kanssa. Lisäksi oman kaupungin internet-sivuilta voi löytyä tietoa.

R. Mitä haluaisit sanoa partioon liittymistä harkitsevalle tytölle tai pojalle?

H: Partio on loistoharrastus! On usein sanottu, että partio on enemmänkin elämäntapa kuin harrastus ja se pitää mielestäni täysin paikkansa, ainakin minun kohdallani. Partiossa saa uusia ystäviä, elämyksiä ja kokemuksia, jotka rikastuttavat elämää huomattavasti. Lisäksi on pakko muistuttaa, että partio EI ole vain pikkuleipien kauppaamista, solmujen tekoa, lettujen paistoa tai mummojen taluttamista katujen yli. Partio on monipuolinen harrastus, jonka avulla voi kokea mitä erilaisempia asioita! Että rohkeasti vaan mukaan!

Teksti:
Kimmo Saarelainen, Hyvinkää

Kirjoita tai piirrä

Tässä lehdessä aloitamme nuorten ja lasten oman sivuston julkaisemisen sukuseuramme lehdessä.

* Kuvauksia nuorten ja lasten harrasteista
* Lasten ja nuorten omia kirjoituksia tai piirroksia

Kaikki luvataan julkaista! Jos lehteen ei mahdu, sijoitetaan teokset nettisivuille. Joko sukuseuran omille sivuille tai sieltä klikattaviin linkkeihin.

Sukuseuran sivuthan löytyvät osoitteesta: www.genealogia.fi/sukus/saarelainen.

Kirjoituksia ja piirroksia ottavat vastaan kaikki sukuseuran hallituksen jäsenet, ja erityisesti Kimmo Saarelainen Hyvinkäällä tai Veijo Saarelainen Joensuussa.

TAPAHTUMIA ENNEN JA NYT

Suksitaan sitä suvussa muulloinkin!

Jos esi-isämme Esko pinkaisi suksilla pakoon sotaväenottajia, sattuu sitä sopivaa syytä sivakointiin muillakin. Liekö geeneissä, mutta Saarelaiset taitavat olla herkkiä lähtemään lätkimään.

Isäni Pietari (Pekka) Alfred, syntyi Kolin Tammelassa 4.11.1907. Jäi orvoksi äidistään vuoden ikäisenä ja sai äitipuolen alle viisi vuotiaana. En tarkoin tiedä, ja ei ilmeisesti tarvitsekaan, miksi sukset menivät äitipuolen kanssa ristiin niin pahasti, että isäni oikaisi sukset ja suuntasi Kolilta yli Pielisen umpihangessa Lieksan Lamminkylän Vänskälään tätinsä luokse. Matkaa kertyi n. 40 kilometriä. Takaisin ei enää palannut. Sai turvapaikan tätin luona. Oli tuolloin parikymppinen kuten esi-isänsä.

No, hyvä siitä tuli. Isä sai työpaikan Maalaistenkaupasta (nyk. Hotelli Puustellin nurmitontilla) ja sieltä myymäläapulaiseksi Pielisjärven Osuuskauppaan. Valmistui 1932 Joensuun kauppakoulusta ja oli mainoshoitajana kuolemaansa asti, 1963.

En muista nähneeni isääni suksien päällä, liekö silloinen maraton jäänyt ainokaiseksi.

Kolilla hän käytti minua sukulaisissa monet kerrat ja hyvä, ettei katkaissut kaikkia siteitä. Tuula-bussilla mentiin Kolille, polkupyörä mukana. Siellä sitten huristeltiin , minä pyörän tarakalla Kolin vaaramaisemissa, milloin Hattusaaressa, milloin Tammelassa. Isä kertoili kummitusjuttuja Tammelan ja Pöhmäkän luona olevista kalliolouhoksista, ja trullijutut saivat minut myös ihan vapisemaan. Kun trullit pääsiäisenä olivat käyneet lehmien hännät ja sian saparot leikkaamassa. Tuntui että Koli oli täynnä maahisia ja muita ihmeellisyyksiä.

Siinä oli pikkutytölle Harry Potteria tarpeeksi.

Teksti:
Seija Saarelainen Lieksasta

KUVIA LUKIJOILTA

Häät 12.8.2000 Mirva Kyllikki, os. Tiainen & Antti-Jussi Tapani Saarelainen.

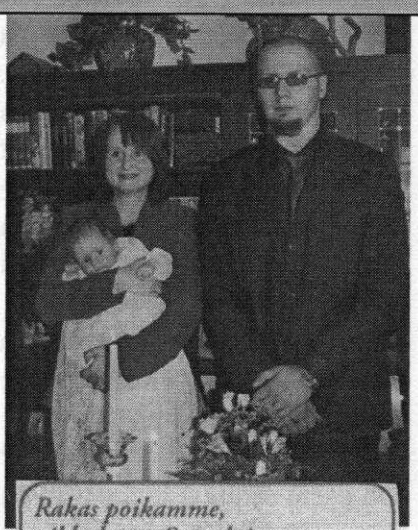

Waltteri Kari Tapani Saarelainen s. 26.12.2003

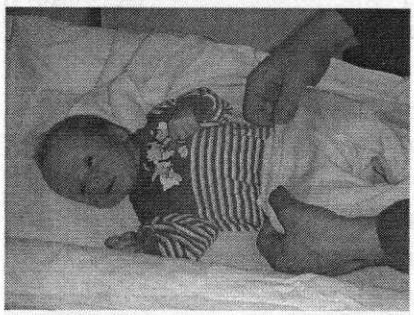

ONNITTELUT!

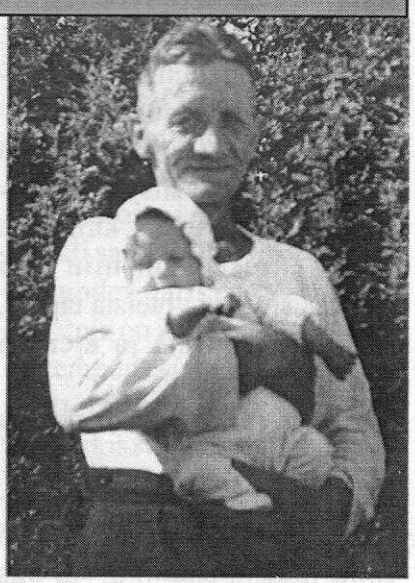

Rauha Saarelainen Pielisjärven Varpasista sylissään lapsenlapsi Tarja 1960-luvulla. Näin suku taas jatkui, kertoo isänsä kuvan lähettäjä Milja Putkinen, os. Saarelainen Joensuun Sortavalankadulta

TARINAKIRJA KÄY KAUPAKSI

Sukuseuran kustantama ja Olavi Martikaisen toimittama tarinakirja *Saarelaisten Tarina* **on mennyt hyvin kaupaksi. Kirjaa on myyty jo lähes 400 kappaletta, ja näyttää siltä, että koko painos tulee pian loppuun myydyksi.**

Tarinakirja on kovakantinen, 313 sivua käsittävä teos, joka sisältää mielenkiintoisia tarinoita ja juttuja Saarelaisten suvun vaiheista. Se sopii erinomaisesti joulupukin konttiin ja kukkapuskan asemasta viemisiksi monenlaisiin tilanteisiin. Kirjan hinta on 25 euroa ja sitä on saatavana hallituksen jäseniltä. Yhden kirjan postimaksu on 3,80 euroa ja postin pakkauskuori maksaa 1,40 euroa, jolloin kirjan hinnaksi postikuluineen tulee 30,20 euroa.

Hallituksen jäsenten yhteystiedot ovat toisaalla tässä lehdessä. Ottakaapa yhteyttä ja hankkikaa tarinakirja omaan käyttöön ja lahjaksi sukulaisille ja ystäville.

Olavi Saarelainen

"Häirikkö Saarelainen"

Lehtori **Hilda Törmä** eli "Paasio" oli saanut jostakin päähänsä, että VI luokan Saarelainen häiritsi aina opetusta. Hän ajoi jatkuvasti tytön ulos lähes jokaiselta saksan tunnilta. Kerran välitunnilla oli kovasti juostu ja kaikkien posket hohtivat punaisina luokkaan tullessa. Tyttö oli päättänyt, että hän ainakaan tällä tunnilla ei liikuttaisi sormeansakaan, ettei joutuisi lähtemään ulos. Niinpähän istui hiljaa kuin hiiri kädet ristissä opettajan saapuessa. Tuskin tämä ehti istua pöytänsä taakse, kun jo osoitti tyttöä sormellaan ja sanoi: "Saarelainen ulos. Saarelaisessa on kuumetta."

* * *

Pekka Törrönen Nurmeksen yhteislyseon historiikissa 1898-1973.

TULLAAN TUTUIKSI

Hallituksen uusia jäseniä:

Veijo Saarelainen, - järjestökoukussa?

Sukusseuran hallitukseen yhtenä uusista jäsenistä valittiin viime heinäkuussa joensuulainen Veijo Saarelainen. Ei se, jonka kirjoittamaa kirjaa toisalla lehdessämme esitellään, eikä myöskään Kontiolahdella asuva kaimansa. Joensuulainen jo neljännessä sukupolvessa, vaikkei aivan paljasjalkainen, äitinsä kun on kotoisin Etelä-Karjalasta.

"Syntymästäni tuli tämän vuoden alussa täyteen 50 vuotta. Vaikken uskokaan horoskooppeihin, jaksan luottaa Kauriista tehtyyn luonnehdintaan, että parhaat vuodet ovat vielä edessä. Eivät menneetkään valittamalla parane, eipä silti, jos lie tarvettakaan valittaa.

Sukuhaarani tulee Pielisjärven Kolilta viiden sukupolven takaa ja sitä edeltävältä ajalta Lieksasta. Ukkini Rikhardin isä Anders "Antti" Saarelainen jätti aikanaan 1800-luvulla Kolin Maunolan kiertäen Kiihtelysvaaran ja Heinävaaran kautta Joensuuhun satulasepäksi.

Isäni sairastellen sujunut taival päättyi 1966 ollessani 12-vuotias

->sivulle 12

TULLAAN TUTUIKSI

ja kasvoin ainoana lapsena sekalaisia, mutta kunniallisia töitä vuorokauden ympäri paiskineen äitini kanssa. Hän täyttää tänä syksynä 93 vuotta.

Urheilutoiminta kiinnosti, kuten poikia aina ja jäin "koukkuun", kun kavereitteni kanssa siirryin parikymppisenä SVUL:lilaisesta Katajasta TUL:lilaiseen Rientoon. Jonkunhan näitäkin hommia on tehtävä, arvelin, kun otin vastaan tehtävän toisensa jälkeen seurassa ja samalla myös piirissä. Pahin koukuttaja oli lasten ja nuorten valmentaminen: kun ryhmän kanssa aloitti, ei hennonut lopettaa, jottei toisten harrastus sen takia kärsinyt. Vasta myöhemmin on oivaltanut, että harrastus saattaa kärsiä myös siitä, että sitä joku vetää.

Viimeksi alalla "harrastin" itsekin vaihteeksi kouluttautumista suorittamalla uuden ammattivalmentajan tutkinnon 2003. Urheilu on minulle ollut liikaakin ihanteiden kenttä, tiedostetun teoreettinen tosin. Ehkä siksi kilpaurheilussa mielenkiinto kohdistuukin lähinnä vain omien valmennettavien ja ystävien edesottamuksiin.

Koulunpenkkiä kulutin sen verran, että suoritin yo-tutkinnon Joensuun Norssissa, vaikka setäni Aarne vieläkin muistelee, kuinka hänellekin totesin laudaturit kainalossa "Pitäskö-hän tässä lukemaankin ruveta". Kauppakorkeakouluun tuhrasin neljä talvea muun puuhastelun ohessa kooten liki 170 opintoviikkoa pääaineina laskentatoimi ja matematiikka. Se tuntui riittävältä.

Elämän yhtä polttoainetta, rahaa, olen yrittänyt hankkia jos aikaa on jäänyt taloushallinnon palveluja tarjoten - olisko merkonomi-isästä mielikuviin jäänyt malli. Pääpuuha on kuitenkin ollut kymmenisen vuotta ja toistaiseksi TUL:n piiriasioiden hoito toiminnanjohtajana. Olen tavannut ryhtyä siihen, mihin minua on pyydetty.

Huvikseni ja harmikseni vedän edelleen lapsiryhmää, jossa oma poikani Antti 3v.9kk. yrittää olla isää tottelematta - ja onnistuu. Toimin myös 400-jäsenisen Mutalan Riennon pääseuran puheenjohtajana, Pohjois-Karjalan yleisurheilupiirin hallitusjäsenenä ja harrastelen urheilukirjoittamista.

Harrasteisiin voi lukea myös kuntoilua, valokuvausta ja tietokoneiden kanssa näpertelyä. Joskus yritin kielten opiskeluakin, mutta se vei liikaa aikaa. Rajaseudulla hieman tosin harmittaa, että osaamieni joukkoon ei venäjä kunnolla mahdu.

Liekö järjestötapahtumien ja rutiinien hoidossa vietetty aika vienyt mehut, kun pojankin väsäsimme vasta nyt kypsällä iällä urheilukuviossa tapaamani Irjan kanssa.Hänen rinnallaan on yhteistä taivalta takana kohta viisitoista vuotta ja siinä sivussa Irjan aiemmassa liitossa syntynyt Matti kasvoi kymppivuotiaasta aikuiseksi.

Sukuseuratoiminta on uusi, hillitty villitys, johon minua ei kylläkään pyydetty, mitä nyt sähköpostikaveriksi kääntynyt Kimmo vähän kiinnostusta kyseli. Voisi sanoa, että itse tuppauduin mukaan täksi kaudeksi. Saa nähdä, mitä se antaa, ensimmäinen vuosi ainakin on ollut kiintoisa."

Kotona Joensuun Hukanhaudalla tammikuussa 2004 Irjan ja Antin kanssa

HALLITUS TIEDOTTAA

HYVÄ TILINPÄÄTÖS 2003

Sukuseuran menot kasvoivat rajusti vuonna 2003. Kun kokonaismenot olivat vuonna 2002 yhteensä 2 118,08 euroa, ne olivat vuonna 2003 peräti 13 670,83 euroa. Kasvu johtui tietenkin sukupäivistä sekä tarinakirjan, **Saarelaisten tarinan** julkaisemisesta. Näistä suurista kustannuksista huolimatta seuran tilinpäätös osoittaa 1 263,81 euron ylijäämää.

Suurimmat menoerät vuonna 2003 olivat:

-sukututkimus 2847,07 euroa,

-sukuseuran lehti 3 242,84 euroa

-sukupäivät 3 805,62 euroa.

Tarinakirjan kustannukset olivat yhteensä 5 734,14 euroa, josta tilikauden kuluiksi jäi 2 894,14 euroa.

Tarinakirjan julkaiseminen onnistui erinomaisen hyvin. Vuoden loppuun mennessä myyntituloja oli kertynyt jo 6 363,85 euroa. Toisin sanoen kirjan kustannukset tulivat jo kokonaan katetuiksi.

Jäsenmaksuja kertyi yhteensä 4 415,41 euroa. Sukuseuran jäsenmäärä on noussut jo lähes 400:aan, josta ainaisjäseniä on 40. Seuran talous on kokonaisuudessaan hyvällä tolalla. Hallituksen tarkoituksena on varautua tulevina vuosina julkaistavan sukukirjan aiheuttamiin kustannuksiin ja siinä suhteessa olemme hyvällä alulla.

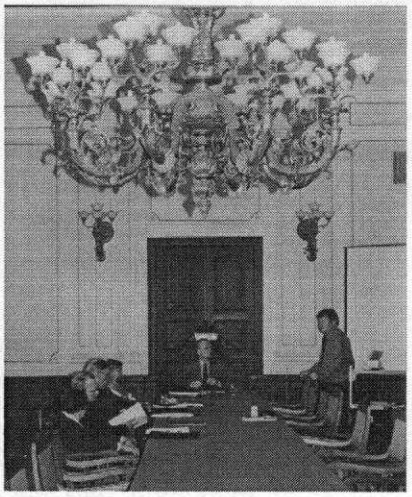

Hallituksen tilikokous pidettiin huhtikuussa Helsingin Stadian komeassa kokoussalissa Heikki Saarelaisen isännöimänä.

Teksti:
Olavi Saarelainen,
rahastonhoitaja

SAARELAISTEN SUKUKIRJA I

Saarelaisten tarina -kirjan tekijä ilmoitti Oulun sukupäivillä suvun paisuneen niin laajaksi, että lopullinen sukukirja ei ehdi valmistua seuraaville sukupäiville. Tarvitaan useampia osia.

Ensimmäinen osa käsittäisi vuodet 1500-luvulta autonomiaan eli noin vuoteen 1810.

Hallitus kokoontui viimeksi Helsingissä. Siellä heräteltiin keskustelu, olisiko sittenkin mahdollisuuksia saada sukuhaarojen tiedot tähän päivään. Se meitä kiinnostaa. **Olavi Martikainen** arvioi pari viikkoa puntaroituaan:

-Ei ehdi. Sukua on paljon ja hajallaan ympäri maailman. Liian paljon on selvitettävää. Ei riitä aika eikä rahkeet. Alkutaipaleessakin on vielä paljon selvitettävää.Jokaiselle näkymät esi-isiin 2006!

Näin on mahdollista. Suurin osa ensi sukupäivien Saarelaisista on kuitenkin sukumme tiedostossa Olavilla. Hän on väläyttänyt mahdollisuuden:Joka tahtoo ja on tiedostossa, saisi viiden euron maksusta tulosteena sukukaavion omasta itsestään aina 1700-luvun lopun esisään ja vielä tietoon kaikki 1.,2. ja 3. serkut, edellyttäen, että hän:

- ilmoittautuu 4 viikkoa ennen sukupäiviä
- hän on Olavin tiedostossa
- haluaa tiedoston 5 eurolla

Tekijöitä on nyt kaksi

Pertti J. Saarelainen pääsi eläkkeelle äskettäin. Hän tuntee kartat ja maanomistusasiat. Niinpä pojat ovat keskenään sopineet, että seuraavalla sukukirjalla on kaksi tekijää: Olavi Martikainen ja Pertti Saarelainen. Sukututkimusyhteistyössä on lisäksi apuna **Pirkko Kuosmanen** Kokkolasta lähinnä vanhojen tekstien käännöstyössä.

Yhteistyö on alkanut.

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT

Puheenjohtaja Seppo Saarelainen
Rönöntie 15 C 13, 70100 KUOPIO
puh. koti 017 - 362 1351
matkapuh. 0500 279 545
faksi. 017 287 1190
sähköposti:
seppo.saarelainen@betonimestarit.fi

Varapuheenjohtaja ja rahastonhoitaja Olavi Saarelainen,
Opintie 1 B, 77700 RAUTALAMPI
puh. koti 017 568 261
matkapuh. 040 548 4039
sähköposti: olavi.saarelainen@pp.inet.fi

Sihteeri Pirjo Ruuska
Mustalammintie 3, 43500 KARSTULA
puh. koti 014 461 948
matkapuh. 040 743 8205
faksi. 020 575 210
sähköposti: pirjo.ruuska@honka.com

Heikki Saarelainen
Vanha Ingaksentie 4A, 02940 ESPOO
matkapuh. 0500 308 853
sähköposti: heikki.saarelainen@stadia.fi

Kimmo Saarelainen
Puntuntie 11, 05840 HYVINKÄÄ
puh. koti 019 433 655
puh. työ 019 8711 417
matkapuh. 0400 744 011
faksi. 019 8711 400
sähköposti: kimmo.saarelainen@pp1.inet.fi

Olavi Martikainen
Puutarhatie 10 C 8, 81100 KONTIOLAHTI
puh. koti 013 731 855
matkapuh. 040 543 9764
sähköposti: olavi.martikainen@pp.inet.fi

Pertti Saarelainen
Iljankatu 3, 81700 LIEKSA
puh. koti 013 - 525 209
puh. työ 013 244 3651
matkapuh. 0500 885 621
sähköposti: pertti.saarelainen@pkky.fi

Pertti J Saarelainen
Antintie 5, 80330 REIJOLA
puh. koti 013 872 025
matkapuh. 040 512 8811
sähköposti: pertti.saarelainen@pp3.inet.fi

Pirkko Kuosmanen
Runeberginkatu 43, 67100 KOKKOLA
puh. koti 06 - 831 3698
sähköposti: pirkko.kuosmanen@luukku.com

Veijo Saarelainen
Porkkatie 7 C 16, 80230 JOENSUU
puh. koti 013- 313 007
puh. työ 013 - 122 704
matkapuh. 0400 913 585
faksi. 013 225 056
sähköposti: karjala@netti.fi

Vuokko Sojonen, varajäsen
Murtalhontie 24 G, 49420 HAMINA
puh. työ 05 355 4164
matkapuh. 040 703 0008

Tilintarkastajat:
Pirkko Saarelainen, Nurmes
Ari Saarelainen, Savonlinna

Varatilintarkastajat:
Johannes Salminen, Turku
Pirkko Saarelainen, Outokumpu

Sukuseuran nettisivut:
www.genealogia.fi/sukus/saarelainen

TERVETULOA SAARELAISTEN SUKUSEURAAN

Saarelaisten sukuseura on perustettu kesällä 1999 ja ensimmäiset sukupäivät järjestettiin Kolilla kesällä 2000 ja toiset Oulussa viime kesänä. Sukuseuran tarkoituksena on selvittää Saarelaisten suvun historiaa, vaalia sen perinteitä ja lujittaa Saarelaisten yhteenkuuluvuutta.

Sukuseura julkaisee "Saarelaisten Sanomia".

Seuraavat sukupäivät ovat vuonna 2006, jolloin julkaistaan Saarelaisten Sukukirja. Pohjatyö, tietojen keruu, on käynnissä. Sukututkimustiedot pyydetään toimittamaan Olavi Martikaiselle, Puutarhatie 10 C 8, 81100 Kontiolahti, puh. 013-731 855 tai 040 543 9764. Sähköpostiosoite on:

olavi.martikainen@ pp.inet.fi.

Olavi tallentaa myös vanhoja (30-luvulta ja sitä vanhempia) kuvia arkistoonsa. Kuvat palautetaan lähettäjille.

Sukukirjan tekeminen on iso urakka ja vaatii myös taloudellista pohjaa. Siksi tuki jäsenmaksujen ja lahjoitusten muodossa on tarpeen. Jäsenmaksu on edelleen 10 euroa/ aikuinen.

Jäsentuotteita myynnissä

Jäsentuotteina sukuseura myy seuraavia tuotteita:

- **Postikortteja** suvun maisemista 12 euroa / 2 sarjaa á 8 erilaista korttia. Tilaukset rahastonhoitajalle (Olavi Saarelainen, yhteystiedot s. 14)
- **T-paitoja**, harmaameleerattu paita logolla, hinta 10 e/kpl. TilauksetEino Saarelainen, Rantatie 6, 73200 Varpaisjärvi, puh. (017) 771 108.
- **Saarelaisten Tarina** -kirjaa saatavana kaikilta hallituksen jäseniltä. Toimitukset postitse Anita Saarelaiselta, Muhosentie 9, 43500 Karstula, p. 0400 599 090.

Jäsenmaksu

Saarelaisten sukuseuran jäseniksi voivat liittyä nykyiset ja entiset Saarelaiset sekä heidän puolisonsa ja jälkeläisensä.

Alle 18-vuotias on nuorisojäsen ja ainaisjäseneksi pääsee maksamalla 10 vuoden jäsenmaksun kerralla.

Tilinumero on:
508612-2131

HUOM! Merkitse tilisiirtoon tarkka osoitteesi!

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	**508612-2131**	**TILISIIRTO GIRERING**	
Saaja Mottagare	**Saarelaisten sukuseura**	☐ Jäsenmaksu v. 2004 (10e/henk.,sis. lehti)	
Maksaja Betalare		**Nimi:** _____	
		Osoite: _____	
		☐ Lahjoitus	
Allekirjoitus Underskrift	_____	Viitenro Ref.nr	
Tililtä nro Från konto nr	| | | | | | - | | | | | | |	Eräpäivä Förf.dag	**EUR**

2

Merkkipäiviä

12.5.2004 Varkaus
Pentti Johannes
Saarelainen
Sukuseura
onnittelee.

70v.

***

Saarelaisten Sanomat

Saarelaisten sukuseuran tiedotuslehti

Toimitus: Pertti Saarelainen (Lieksa), Kimmo Saarelainen (Hyvinkää), Veijo Saarelainen (Joensuu) ja Pirjo Ruuska (Karstula).Taitto: Veijo Saarelainen, painosmäärä 400 kpl, painopaikka: Kopijyvä, Joensuu

Päätoimittaja:

Pertti Saarelainen
Iljankatu 3
81700 LIEKSA
puh. (013) 525 209, (013) 244 3651, 0500 885 621
pertti.saarelainen@pkky.fi

Seuraava lehti ilmestyy syksyllä 2004.
Jutut ja kuvat toimitukselle syyskuun loppuun mennessä. Kaikki sukuun liittyvät tapahtumat ja tarinat ovat tervetulleita. Muista myös www-sivut.